

[Dagmar Mørk Jensen]

over problemet og ønsker at gøre noget ved det.

Jeg formoder, at man, når man går i gang med en undersøgelse af problemet, også kan se på, om den skala, hvorefter man vurderer de forskellige skader, er i overensstemmelse med, hvad man ved i dag. Da man i 1981 vurderede den nye lov fra 1978, havde man indtrykket af, at vi var kommet et skridt i den rigtige retning. Nu er der gået tre år mere, og det radikale venstre finder, at det er et meget passende tidspunkt til at genvurdere, om sagsbehandlingen kan ændres under indtryk af den nye viden, man har fået i mellemtiden.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Ønsker hr. Tinning ordet?

Tinning (VS):

Jeg skal undskylde, at jeg medvirker til at sinke behandlingen. Jeg troede, at centrumdemokraterne interesserede sig for dette område og derfor også havde en ordfører. Det er åbenbart ikke tilfældet.

Jeg forstår på socialministeren, at der nu vil blive draget omsorg for, at sagsbehandlingstiden på dette område bliver nedbragt, og i lighed med en række ordførere, der allerede har været heroppe, vil jeg understrege, at vi er enige i, at det er helt afgørende, at det sker. Jeg mener også, at det ville være godt, hvis vi i dag kunne få noget mere at vide om, hvordan socialministeren har tænkt sig at nedbringe sagsbehandlingstiden. Det er jo meget godt med den gode vilje, men det kunne være endnu bedre at høre – om muligt – om nogle konkrete initiativer, ministeren overvejer.

Derudover forstår jeg efter de mange runder, at vi får denne redegørelse om en række punkter inden for administrationen af selve loven, så det skal jeg ikke opholde mig meget mere ved.

Hr. Erik B. Smith var inde på, at et af problemerne på dette felt er, at såvel arbejdsulykker som erhvervssygdomme forekommer i langt større omfang, end der sker anmeldelse af dem. Jeg er enig i, at det er ét problem, men et andet problem, som jeg synes det er vigtigt at hive frem, er misforholdet mellem de anmeldte arbejdsulykker eller erhvervssygdomme – eller i hvert fald de anmeldte

erhvervssygdomme – og anerkendelsen af, hvad der er erhvervssygdomme. Jeg synes, det er rystende, hvad vi ved om jord- og betonarbejdere, der har så fantastisk svært ved at få anerkendt deres rygskeer som arbejdsbetingede, og jeg synes, det er rystende, hvad vi også har kendt gennem lang tid vedrørende organiske opløsningsmidler.

Jeg mener, at noget af det seneste, offentligheden har fået kendskab til vedrørende spædbørn, der med modermælken får gifte fra moderens arbejdsplads, egentlig meget godt illustrerer, hvor omfattende hele denne problematik er, altså diskussionen om, hvad der er erhvervsbetingede sygdomme, og hvad der ikke er det.

For at starte med et eksempel, som i sandhed er i yderkanten, hentet fra bladet Pas På, nr. 10, 1984: et barn i Canada fik gulsot, fordi der var perklor i modermælken. Grunden til, at der var kommet perklor i modermælken, var, at moderen havde besøgt faderen til barnet – som arbejdede på et renseri – i frokostpausen. Det var altså rigeligt til, at man kunne genfinde et af de meget farlige stoffer fra faderens arbejdsplads i modermælken.

Det er selvfølgelig, kan man sige, helt ovre fra Canada, og så er det i øvrigt et outreret eksempel, men det fortæller noget om, hvor fantastisk svært det er at opspore på arbejdspladserne, i arbejdsmiljøet, hvad det er for stoffer, der giver anledning til erhvervsbetingede sygdomme. Hele diskussionen om organiske opløsningsmidler, hele diskussionen om PCB og andre stoffer er netop en illustration af, hvor afgørende vigtig løsningen af dette problem er. Ud over at vi selvfølgelig, når der omsider sker en anmeldelse, skal have reduceret sagsbehandlingstiden, skal vi sandelig have gjort noget ved hele det felt, der hedder anerkendelse af, hvad der er erhvervsbetingede sygdomme, og hvad der ikke er erhvervsbetingede sygdomme.

Derudover har Specialarbejderforbundet i en af sine udmærkede pjecer påpeget en lang række krav, som burde stilles til udviklingen på hele dette område, og jeg vil godt fremhæve et par stykker af dem.

Det ene er punktet om fuld erstatning for det indtægtsstab, der lides. Jeg synes, at det mindste, vi kan gøre, når det drejer sig om folk, der rammes af en erhvervssygdom eller arbejdsulykke, fordi vi har et alt for dårligt og et alt for elendigt arbejdsmiljø, er at sikre,